

Ozvěny Festivalu Divadla Dagmar

Zima, šero a mlha. Zkrátka listopadové melancholické období. „Tak zatopíme!“ Právě tím pro nás 17. listopadu začal 5. ročník Festivalu Divadla Dagmar. Po roční vynucené koronavirové pauze jsme opět mohli zamířit do areálu Památníku Vojna u Lešetic a jako každý rok přizpůsobit tomuto divadelnímu svátku prostory tamní galerie, dříve jídelny pro mukly komunistického lágru. Zatemnit okna, udělat jeviště, nanosit techniku a kulisy, zprovoznit světla a zvuk či seřadit židle. A samozřejmě pořádně prostor vytopit. O komfort a spokojenost diváků nám jde především. Vše připraveno a můžeme začít!

Skrze představení Divadla Dagmar jsou člověku předkládány dojemné osudy mnohdy obyčejných lidí. Výsledný pocit ze zhlédnutí je navíc umocňován místem, které samo o sobě bylo svědkem mnoha silných příběhů. Nejinak tomu bylo i v letošním roce.

První den byla uvedena dramatinizace knihy vlámské autorky Greet od De Beek *Pojď sem, ať Ti můžu dát pusu*. Sledovali jsme v ní životní cestu dívky Mony, která již od malička, vlivem okolností, měla rozum dospělého člověka. Od úmrtí své matky v dětství se její úděl odvíjel až do dospělosti. Čelila nefungujícímu partnerskému vztahu, neuspokojivému zaměstnání a nemoci otce. I přes negativní zkušenosti života, závěr přinesl svědectví o odhodlání hrdinky, která se rozhodla nalézt sebe samu a o své místo na zemi přeci jen bojovat. Diváci mohli sledovat fascinující energii a hereckou preciznost Magdaleny Hniličkové v roli Mony, její ztvárnění doslova bralo dech.

Následující den přišla na řadu scénická kompozice *Dýchám i nečtené řádky*, složená z dopisů Antonie Hasmandové alias Matky Vojtěchy. Tato boromejka byla vězněná komunistickým režimem mezi lety 1952-1960. Z jejích dopisů však nebyla cítit křivda či vztek na nespravedlivé odsouzení. Texty byly naopak plné vnitřní síly a harmonie, hluboké víry a lásky k bližnímu. Zkrátka se jednalo o setkání se zajímavou osobností, umocněné i tím, že příběh vyprávěli muži. Představení tím jen znásobilo pocit bezdůvodné a absurdní nepřítomnosti milované osoby, ženy internované jen pro svoji víru neslučující se s marxisticko-leninistickou pseudofilozofií tehdy vládnoucího komunistického režimu.

Jsme rádi, že i přes zhoršující se pandemii jsme stihli festival realizovat. Velmi nás překvapila vysoká divácká účast, která je pro nás závazkem pro další zlepšování organizace festivalu v letech příštích. Těšíme se tedy zase za rok na viděnou!

Představení Divadla Dagmar by se nemohla uskutečnit bez finanční podpory Hornického muzea Příbram a obce Milín.

Jan Cvačka a Tomáš Bílek,
organizátoři festivalu



Pojd' sem (1)



Pojd' sem (2)



Pojď sem (3)



Dýchám i nečtené řádky - zkouška (1)



Dýchám i nečtené řádky - zkouška (2)



Dýchám i nečtené řádky - s režisérkou Hanou Frankovou



Dýchám i nečtené řádky - představení (1)



Dýchám i nečtené řádky - představení (2)

Foto: Tomáš Bílek